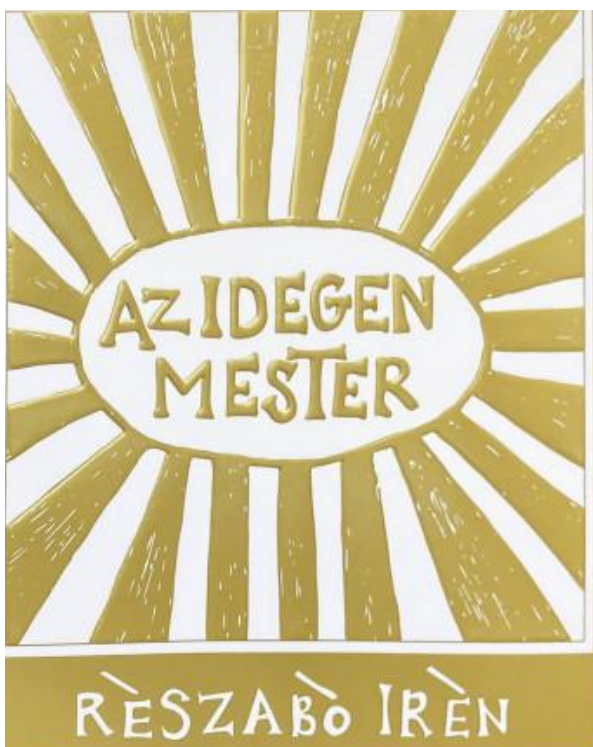


A kimondott szavakról...

„A gyerekek nevelésében rendkívül fontos, hogy milyenek a szavaink. A kapcsolati gyengédséget, a biztonságélményt ezekkel is formáljuk. Gyakorló szakemberként döbbsen álltam mindig azon szülők előtt, akik csak negatívan beszéltek a gyermekükről. Mikor egy középkorú, angyali kinézetű, jól szituált anya azt mondta, hogy „a hülye gyerekek miatt kellett ide jönnünk Önhez”, teljesen elképedtem. Láttam a békákat, amint a szájából ugranak ki, ahogyan ezeket a mondatokat mondja. Pedig olyan szép, szelíd nőnek látszott, a gyöngyök jobban álltak volna neki. Ezt el is mondtam, hogy jó lenne, ha gyöngyöket hullajtana a szájából, a gyermeke sokkal jobban hallgatna rá. Nem igazán értette, mert önmagát sem tudta hová helyezni a saját életében. Újra összeházasodtak a gyermekei apjával a válásuk után, és még a múlttal kapcsolatos felelősségvállalást nem dolgozták át teljesen. Azt, hogy miért ilyen kacifántosan oldották meg az életüket, házasság, válás, majd újra ugyanazon emberrel a házasság ismét. Ki miért felelős ebben? Nem adtak rá választ. Sok esetben a gyerekek már szeretnének túllépni ezen a bukducsoláson, hamarabb, mint ahogyan a szülők ezt megengedik maguknak és egyúttal a gyermekeiknek is. Tehát a gyerekek fekete bárányokká válnak ebben a rendszerben, nem illenek be a meghatározott keretbe, a döntés nélküliségbe. Itt is ez volt, azért nem lett a gyerekük megfelelő a szülők szempontjából. Ez a gyerek nem megfelelő? Tettem fel a kérdést. Ez a gyerek, akiben nagyobb harmónia tükröződik, mint a szüleiben? Az anyja külső szépségét örökölte és az apja belső nyugalmaát vette át. Az apa nem „vetyeng” ennyit ezen a döntés dolgon. Ő eldöntötte, hogy szereti ezt a nőt, az újra-feleségét és a családot is. És ennyi! De az asszony minden rossz dolgot észben tartott abból a célból, nehogy újra megismétlődjön. A saját hibája érzékelése után minden esetben korrekcióba kezdett, azonnal. Ezzel szerette volna biztosítani, hogy minden rendben legyen hosszútávon a családban. Annak érdekében, hogy észrevegye a hibákat, sokkal aktívabban figyelte, kontrollálta a gyerekeit. Minden délután együtt tanult velük. „Egy jó anyának a gyermekével kell töltenie az időt”, ez volt számára az egyértelműen fontos, megnyugtató anyai hozzáállás. Hozta a saját családjából ezt a jó anya képet. A kisebbik gyermekük életkorába ez a hozzáállás kiválóan beleillett, de a nagyobbiknak már tanulási problémákat kellett mutatni az anyai cél elérése érdekében. Időközben megnőtt, és nem igényelte volna ezt a „lefojtó” gondoskodást. Egy 7. osztályos értelmes gyerek nem akar az anyjával tanulni nap mint nap. Akkor szolgálja csak ki az anyja igényeit, ha „tudattalanul szándékosan” rosszul tanul. Így megvan az ok, hogy miért kell nem az életkornak megfelelő módon tölteni a délutánjait. Ezek ismeretében arra kértem az anyát, hogy hagyja önállóan tanulni a gyereket és inkább dicsérje, bátorítsa az önálló, felelősségteljes munkavégzésre. Azt támogassa, hogy a gyermeke megtanulja saját maga a feladatait. Ne ő kontrolláljon, hanem csak felügyelje a gyermeke saját maga feletti kontrollja kialakítását. Nehezen engedte ezt meg, mert saját félelmeit kellett legyőznie önmagával szemben. Új hitrendszerbeli mondatot kellett alkotnia, hogy jó anya akkor is, ha nem tölt annyi időt a gyermekével. A kevesebb idő nem az elhanyagolás jele, hanem a bizalomé. Át kellett írnia a saját sorskönyvét is, nem csak a mondatait.”

(In.: RéSzabó Irén: Az idegen mester, A kimondott szó erejének törvénye 186-188. o. <https://ireszabo.hu/bolt/konyv/konyvem/>)



RéSzabó Irén: Klinikai szakpszichológus és szakpszichoterapeuta